

PRIJS f 2,-

op weg
naar

zelfbeheer

PROGRAM VAN DE BEWEGING VOOR ARBEIDERSZELFBEHEER (BAZ)

"Alles stroomt en niets blijft"

Zo ook dit program.

VOORWOORD

Kameraden,

Voor ons ligt het program van de Beweging voor Arbeiders-Zelfbeheer (b.a.z.). Het is een open program. Ten alle tijden kan en moet het bediscussieerd worden en wil het tegelijkertijd een aanzet voor discussie zelf zijn. Een discussie die gevoerd moet worden binnen de gehele linkse beweging.

Zo kan een program of delen daarvan een aanleiding zijn om samen te werken met andere anti-kapitalistische groepen. Een samenwerking die hard nodig is.

Het program zal -wil het bruikbaar zijn- zich steeds moeten aanpassen aan de veranderende omstandigheden. Het is geen wetboek.

De sociaal-demokratie heeft altijd een scheiding gemaakt tussen minimumprogram en maksimumprogram; een minimumprogram met minimum-eisen voor de dagelijkse politieke en economische strijd, en een maksimumprogram met maksimumeisen waarin het socialisties einddoel in tot uiting komt.

Het maksimumprogram is dan voor de zon- en feestdagen en den eerste mei. Het minimumprogram is haalbaar; het maksimumprogram is niet haalbaar, altans niet voor de heren sociaal-demokraten en niet binnen de kapitalistische verhoudingen. De laatste 10-tallen jaren heeft de sociaaldemokratie, waaronder ook de PvdA, het maksimumprogram zelfs helemaal overboord gegooid.

Het program dat voor ons ligt is een overgangsprogram, dwz. een program dat de fundamentele lijnen bevat voor de beoordeling van de situatie in de klassenstrijd vanaf nu totaan de machtsovername door de arbeiders. Het is dus geen minimum- of maksimumprogram. Wat zgn. haalbaar is en wat zgn. niet haalbaar is, zweeft door elkaar. Het is nl. nu niet te voorzien wat wel of niet haalbaar is. De geschiedenis heeft ons al te vaak verrast en zal ons blijven verrassen met gebeurtenissen die nauwelijks door iemand 'haalbaar' geacht worden.

Bij het lezen van oa. de eisen in het program van aktie zullen de verschillen in de waarschijnlijke haalbaarheid van de eisen iedereen opvallen. Sommige ervan zullen zeker niet binnen de kapitalistische structuren verwezenlijkt kunnen worden. Andere wel. Maar haalbaar zijn ze allemaal.

Hun aktualiteit is voor de meesten sterk afhankelijk van de situatie op een bepaald tijdstip. De eis van 55-jarige pensioenering zal over

5 jaar misschien beter 50-jarige pensioenering kunnen zijn. De eis van 30-urige werkweek is afgeleid van een andere eis: *'Verdeling van het werk over alle arbeiders'*. Vóór de economische crisis met een zeer lage werkloosheid zou dit geen zinnige eis zijn. En over een paar jaar moeten we misschien wel een 25-urige werkweek gaan eisen. De inhoud van de eisen zal steeds uit de praktijk moeten komen. We dachten dat de voornaamste problemen in onze kapitalistische maatschappij wel in de eisen zijn verwerkt.

We nodigen iedereen en alle groeperingen uit om met ons een discussie over het program te beginnen en op basis van het program of gedeeltes daaruit gezamenlijk actie te voeren. Want nooit zullen we enkel door discussie en goede programma's overwinnen!!

DE DOELSTELLING

De Beweging voor ArbeidersZelfbeheer (baz) streeft naar de totstandkoming van een klasseloze maatschappij; een maatschappij waarin de produktiemiddelen (machines, gebouwen, grond) in bezit zijn van de gemeenschap.

Het doel van de produktie in die maatschappij zal zijn de bevrediging van de behoeften van alle leden van de gemeenschap: behuizing, vervoer, werk, voedsel enz voor iedereen naar behoefte.

Dit in tegenstelling tot de nu bestaande kapitalistische maatschappij; hier wordt geproduceerd met als doel het maken van winst voor de eigenaar van de produktiemiddelen. De behoeften van alle mensen zijn hier slechts van bijkomstig belang.

In de klasseloze maatschappij zal geen uitbuiting zijn van de ene mens door de andere; geen beheer van personen over personen maar slechts beheer van personen over zaken. Deze maatschappij kent een volledig zelfbeheer. Dat wil zeggen dat de arbeiders in de bedrijven, de soldaten in het leger, de bewoners in de wijken enz. uitmaken wat er gebeurt.

En niet de heersende klasse en haar staatsapparaat.

De staat, ook die der Nederlanden, is het onderdrukingsapparaat van de heersende klasse. Leger, politie, justitie, inrichtingen en gevangnissen zijn de middelen daarvoor. In de klasseloze maatschappij

Politie op de Nieuwmarkt in Amsterdam ,
deel van het onderdrukingsapparaat van de staat

zullen de staat en haar machtsmiddelen dan ook geen functie meer hebben en overbodig zijn.

Onmiddellijk na de verovering van de macht door de arbeidersklasse op de kapitalisten zal er aan gewerkt moeten worden dat de staat begint af te sterven.

In China, de Sowjet-Unie, en een aantal andere landen, is de macht niet in handen van kapitalisten maar van een kliek burokraten. Het zijn de zo genoemde 'gedegenereerde arbeidersstaten'. Ook deze burokraten hebben de staat nodig als onderdrukkingsapparaat tegen de arbeidersklasse. En ook hier zal de staat afsterven als de arbeiders de burokraten afzetten en het zelfbeheer opbouwen.

In de eerste periode na de machtsovername door de arbeiders zullen de verschillen tussen stad en platteland, tussen hoofd- en handarbeid, tussen vrouwen- en mannenarbeid niet direkt verdwenen zijn. Deze verschillen hebben er toe geleid dat er verschillende lagen in het proletariaat zijn en dat er ook meerdere belangengroepen zijn. Om deze verschillende belangen te verdedigen zullen er daarom meerdere arbeiders- en boerenorganisaties zijn en noodzakelijk zijn. En meerdere onafhankelijke vakbonden.

Bij de opbouw van het zelfbeheer zullen de politieke organisaties, de vakbonden en de basiskomitees hun specifieke belangen blijven verdedigen. Zo zal er ook geen starre structuur ontstaan die enkel ten voordele van een burokratie kan zijn en het proces van afsterven van de staat tegenhoudt.

De politieke organisaties en de vakbonden zullen onafhankelijk en onder direkt beheer van de leden moeten zijn. Pas in de volledig klasseloze maatschappij zullen ze geen taak meer hebben.

Naast de politieke organisaties en de vakbonden bestaan de bedrijfskomitees, wijkkomitees, soldatenkomitees. Deze zijn de uitdrukking van de direkte macht van de arbeiders.

HET ZELFBEHEER

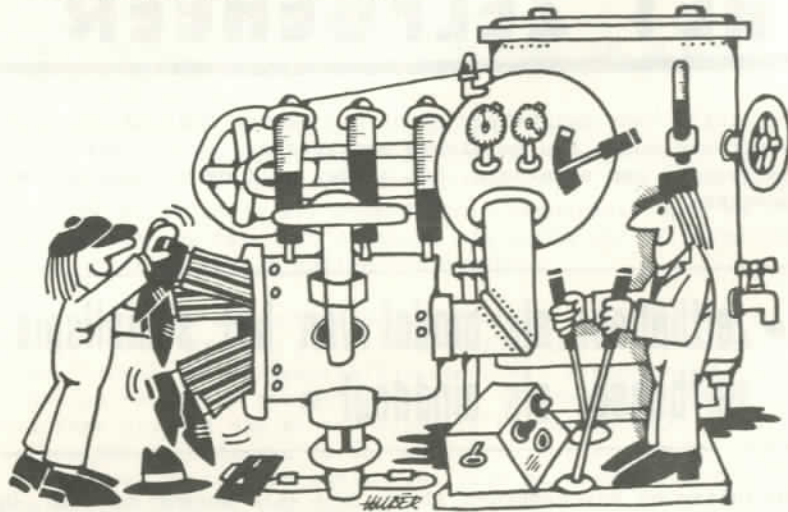
De strijd voor zelfbeheer staat bij de baz centraal. Het zelfbeheer geeft het model van de nieuwe maatschappij weer. Maar tevens is het zelfbeheer een strategie, het middel zelf om het socialisme te bereiken.

* zelfbeheer als model van het socialisme ; zelfbeheer als einddoel *

Besluiten en bevoegdheden liggen bij alle mensen tesamen. Op wijknivo, op bedrijfsnivo, op stedelijk nivo, op regionaal en op nationaal nivo, op alle nivo's zullen alle mensen die het aangaat samen de plannen maken, wijzigen en goedkeuren. In de wijk of op het bedrijf is dat eenvoudig. De mensen komen bijeen in een algemene vergadering en beslissen erover. Maar op hoger nivo, met miljoenen mensen is dat ingewikkelder. De plannen zullen in ieder geval gemaakt en bediscussieerd moeten worden aan de basis. Afgevaardigden maken hiervan een geheel en retourneren dit naar de basis. Uiteindelijk beslissen steeds alle mensen samen of het eindplan aangenomen en uitgevoerd wordt. Bevoegdheden zullen niet overgedragen worden aan hogere instanties. Als er in een wijk een school moet komen beslissen de wijkbewoners waar en hoe die school komt. Zo'n beslissing wordt niet wijkbewoners aan een hogere instantie zoals bv. de gemeente.

Arbeiderszelfbeheer betekent dat de produktiemiddelen (machines, gebouwen) in handen zijn van de arbeiders. Organisatories betekent het dat de burokratie voorbij gestreefd wordt en dat het proces van afsterving van de staat als onderdrukkingsapparaat dan pas goed kan beginnen. Het betekent een geheel andere ontwikkeling na de machtsovername dan die in de nu gedegenereerde arbeidersstaten zoals Rusland en China. Niet enkel het privaatbezit van de produktiemiddelen wordt afgeschaft. Niet enkel nationalisatie, want dit is niet voldoende om fundamenteel de positie van de wijkbewoner, van de vrouw of van de arbeider in de fabriek te veranderen. Als de arbeider zijn fabriek niet in zelfbeheer neemt, blijft hij enkel een uitvoerend deel van het produktieapparaat. Dan blijft hij iemand wiens arbeidskracht enkel gekonsumeerd wordt waarvoor hij dan als onverteerbare resten met loon en vakantiegelden beloond wordt.

produktiemiddelen in handen van de arbeiders;
de bureaucratie wordt voorbijgestreefd.

De arbeiders oefenen hun beheer over hun bedrijf uit dmv. komitees waarin zij georganiseerd zijn. Zo bestaan er ook wijkkomitees, soldatenkomitees, vrouwenkomitees enz.. Deze zullen ook de direkte strijdorganisaties van de arbeiders zijn, nodig om de macht over te nemen.

* zelfbeheer als strategie *

Vanaf dit moment al zullen de voorbereidingen moeten worden getroffen om direkt na de overname van de macht door de arbeiders, alghele opruiming te houden onder alle hiërarchiese structuren die de kapitalistische maatschappij (en ook de gedegeneerde arbeidersstaten) kenmerkt. Dan zullen de meester-knechtverhoudingen moeten worden afgeschaft en de ondernemers opgeruimd.

In de praktijk zal men nu al moeten werken met de ideeën van het arbeiderszelfbeheer.

Waarom ?

Het zelfbeheer is niet alleen een vorm van machtsuitoefening van de arbeidersklasse in de bedrijven. En het is ook niet enkel het model van het socialisme wat gevestigd wordt na de afbraak van het kapitalisme.

Het zelfbeheer is tegelijkertijd ook de strategie om dit socialisme te bereiken. Het stelt consequent alle beheer van mensen over mensen aan de orde. Het is het geheel van strijdvormen van de arbeidersklasse om het kapitalisme tot en met haar fundamenteën af te breken en het heeft niet alleen betrekking op de bedrijven, maar op alle terreinen van het maatschappelijke en kulturele leven. Van het zelfbeheer van de vrouw over haar eigen buik totaan het zelfbeheer van kleuters over hun eigen speelgoed.

Het zelfbeheer zal men ook niet kunnen zien als iets dat óf is óf niet is. Het is een proces; de strijd voor zelfbeheer en daarmee de strijd in zelfbeheer treedt steeds meer op de voorgrond, op alle terreinen van de maatschappij.

De massale bewegingen in Parijs en Praag in het voorjaar van 1968 zijn daarvan voorbeelden.

Het blijkt ook uit de veelvuldig voorkomende bedrijfsbezettingen in de laatste tien jaren. De bezetting van het horlogefabriek LIP in Frankrijk is wel het bekendste voorbeeld. De productie werd hier gewoon doorgezet, maar zonder bazen. In Nederland kennen we de bezettingen bij ENKA-Breda, USFA-Helmond, Serios, RIA, Cordewener, Gevato, Boom enz..

Het zijn alle belangrijke ervaringen in de strijd voor het zelfbeheer, die zeker uitgewisseld moeten worden.

1974: de USFA-bezetting in Helmond

* zelfbeheer kontra arbeiderskontrolle *

De baz stelt de eis van arbeiderszelfbeheer. Zeer bewust stopt ze niet bij de eis van arbeiderskontrolle.

Arbeiderskontrolle betekent niet dat de bedrijven eigendom zijn van de arbeiders. In prinsiepe is arbeiderskontrolle mogelijk binnen het kapitalisme. Het stelt de macht van de staat als onderdrukkingsapparaat en de macht van de burokratie niet aan de orde. De eis van arbeiderskontrolle betekent niet noodzakelijk de sprong naar een ander siesteem. De eis is niet anti-kapitalisties tot aan het eind toe.

Bovendien is de eis van arbeiderskontrolle achterhaald. We leven niet meer in een maatschappij met een belangrijke boerenklasse, maar in een "hoog geïndustrialiseerde en ontwikkelde konsumptie maatschappij" met een verhoogd kennisnivo van de arbeiders, een verproletarisering van akademies geschoolden, een verdere ontwikkeling van het kulturele nivo van de arbeiders, enz.. Het betekent dat een volledig zelfbeheer van de maatschappij helemaal niet onmogelijk is, dat het zich zelfs opdringt. Direktoren en bazen zijn allang niet meer nodig. Wat arbeiderskontrolle genoemd wordt is op dit moment niets anders dan een verlangen van de arbeiders om zelf te beheren.

Het blijkt ook in de praktijk; de bewegingen van voorjaar '68 in Parijs en Praag, de LIP-bezetting of de resente onlusten bij het fotobedrijf Grunwick in Londen zijn niet meer simpel af te doen als de roep naar kontrolle; zij gaan veel verder.

Dat zelfbeheer zich ook vierkant tegenover medebeslissingsrecht stelt, mag eenieder duidelijk zijn.

De baz staat op het standpunt dat ook zoveel mogelijk VOOR de verovering van de macht door de arbeiders het arbeiderszelfbeheer moet worden beproefd in de arbeidersorganisaties en overal elders. Dat wil zeggen: in de kapitalistische maatschappij moet er naar gestreefd worden dat de massaorganisaties onder volledig beheer van de arbeiders komen. Volledige democratie dus.

In Nederland geldt dit in de eerste plaats voor de vakbeweging: de bestuurders moeten direkt worden gekozen door de leden en ze moeten meteen afzetbaar zijn als ze niet voldoen. De leden bepalen zelf hoeveel kontributie nodig is en hebben zelf de stakingskassen in handen, zodat niet langer de vakbondstop bepaalt of een staking gesteund wordt.

* zelfbeheer en reformisme *

Het voorgaande houdt tevens in dat de baz niet de illusie koestert dat anti-kapitalistische struktuurhervormingen onder het kapitalisme doorgevoerd kunnen worden. Dit in tegenstelling tot de reformisten.

Arbeiderszelfbeheer zal niet kunnen blijven bestaan in één of meerdere bedrijven of in een bedrijfstak. Het zal dan óf op niets uitlopen omdat het van alle kanten zal worden gesaboteerd en kapot gemaakt door de kapitalisten en hun agenten óf de arbeiders zullen de totale macht overnemen en het zelfbeheer zal overwinnen. Pas als de totale politieke, ekonomiese en militaire macht van de kapitalisten en burokraten is vernietigd, pas dan kan de opbouw van het zelfbeheer goed beginnen.

Dat we niet in reformisme geloven betekent niet dat we ons niet aktief inzetten in de dagelijkse strijd in de bedrijven.

We zullen vechten voor een zo groot mogelijke verbetering van de werkomstandigheden en van de loon- en arbeidsvoorwaarden. Elke verhoging van het loon en elk uur korter werken is een kleine overwinning waarvan men kan leren.

Na elke konsessie die we de kapitalisten afdwingen, zullen we meer en verdere konsessies eisen, totdat ze inzien dat ze überhaupt niets weg te geven hebben.

HET ONDERGAANDE KAPITALISME

De materiele en wetenschappelijke voorwaarden voor een betere organisatie van de produktie en distributie zijn reeds lang aanwezig.

Het grootbedrijf en de internationalisering van de produktie vormen de uitgangspunten voor de mogelijke opbouw van een nieuw wereldsiesteem.

Het kapitalisme is tot een effectieve reorganisatie van de produktie niet in staat. De enorme bewapening, het veroorzaken van grote en kleine oorlogen, de steeds aanwezige mogelijkheid van een atoomkatastrofe, de monsterachtige geheime diensten, het instand-

houden en bevorderen van wrede militaire diktaturen om te verhinderen dat volken hun eigen weg kiezen, het organiseren van staatsgrepen, het vermoorden van politieke leiders, het vervuilen van de grond, de lucht en het water, de geweldige hongersnoden, droogten, de mogelijke ekologiese rampen, grondstoffenkrisis, de grote werkloosheid (vooral onder de jongeren in de zgn. 'konsumptie maatschappij') zijn evenzovele kenmerken van het falen van het huidige siesteem tegenover de mensheid.

Het kapitalisme heeft weliswaar bewezen in de laatste honderd jaar enige malen opnieuw in staat te zijn de produktiekrachten op grote schaal te ontwikkelen, en plaatselijk materiele vooruitgang te brengen, maar deze ontwikkeling is alleen mogelijk geweest door de afslachting van honderden miljoenen in twee wereldoorlogen, door hongersnoden, overstromingen, massale epidemieën om niet te spreken van het bezwijken van vele miljoenen mensen vóór het bereiken van hun eerste levensjaar in de onderontwikkeld gemaakte zgn. 'derde' wereld en over hen die vroeger of later bezweken zijn onder de zegeningen van de 'ondernemingswijze produktie'.

De huidige welvaart is gebouwd op de lichamen van miljoenen slachtoffers van de 'vrije demokratiese maatschappij'.

"Ik maak oorlog om aan beide partijen kanonnen te verkopen", was de lijfspreuk van een vroegere kapitalist. Het was in het belang van zijn winsten.

EN ALS HET IN HET BELANG VAN DE WINSTEN VAN DE HUIDIGE KAPITALISTIESE HEERSCHAPPIJ IS, ZAL DE MENSHEID TEN ONDER GAAN IN EEN NIEUWE KAPITALISTIESE WERELDOORLOG, NU MET ATOOM- EN NEUTRONEN-BOMMEN EN EEN AFSLACHTING VAN EEN HOEVEELHEID MENSELIJKE WEZENS ALS NOOIT TEVOREN. De mensheid is zover weggezakt in het chaoties moeras van de kapitalistische produktie dat de enige oplossing kan zijn een resoluut einde te maken aan de anders noodlottig wordende heerschappij van het kapitalisme.

Niet alleen op het gebied van de materiële produktie bevindt het kapitalisme zich in een grote krisis, ook de gehele bovenbouw van de maatschappij (wetenschap, religie, heersende normen en waarden) is ervan doortrokken.

De wetenschap is geketend aan de opdracht middelen te vinden ter vergroting van de winsten.

Het kapitalisme bezit geen ideologie meer waarvoor miljoenen naar vooruitgang strevende mensen gemobiliseerd kunnen worden.

Het siesteem is wel in staat mensen te kopen, maar niet om ze te bezielen. Het christendom -dat eeuwenlang de bondgenoot van het kapitalisme was- is duizend maal meer gedevalueerd dan de zwakste munt. Voor de 'verdediging van de westerse demokratie' zal men moeilijk de miljoenen werkloze jongeren warm kunnen maken. Daarbij komt dat kwesties als Watergate, Nixon, Lockheed, Bernard en andere grote korrupatiezaken de mensen de ogen hebben geopend omtrent het ware karakter van de 'demokratiese leiders' in de westerse wereld.

De voornaamste oorzaak van het failliet gaan van het kapitalisme -dat geboren werd onder de leus 'vrijheid, gelijkheid en broederschap'- is de vervreemding waarvan de gehele maatschappij doortrokken is. De arbeiders zijn gevangen in de bedrijven, nummers zonder enige inbreng, waarvan ook geen eigen initiatief wordt verwacht of geduld. De onderwijsinstellingen zijn een soort autoritaire gestichten om van instellingen als het leger maar te zwijgen. De artistieke produktie die bloeide in de revolutionaire periode van het kapitalisme in de tweede helft van de 18-de eeuw is nu veelal tot impotentie vervallen.

Auschwitz, Hiroshjima, het stukwerk en de lopende band inspireren net zo min als het vervuilde water en de verpeste lucht.

De overheden steunen slechts de naar hun mening 'maatschappelijk relevante kunst'. De grote massa van de bevolking blijft zelfs de toegang tot de kultuur uit het verleden ontzegd. Hij is alleen toegankelijk voor een maatschappelijke toplaag van nog geen 5% van de bevolking. Het middelbaar en nog meer het hoger onderwijs blijven grotendeels gesloten voor arbeiderskinderen. Sinds 1930

is het aantal arbeiderskinderen dat naar de universiteit gaat nauwelijks veranderd; nog geen 4% van het aantal studenten. Niet alleen omdat het steeds opnieuw de veroorzaker is van de dood van miljoenen mensen en andere levende wezens, maar het kapitalisme zou alleen al te vuur en te zwaard bestreden moeten worden omdat het de toegang tot onderwijs, wetenschap, kunst en massale deelname aan lichamelijke oefening voor de grote massa's verhindert.

HOE WERKEN WE MEE AAN DE TOTSTANDKOMING VAN EEN ZELFBEHEER MAATSCHAPPIJ

Het enige middel om de heersende klasse omver te werpen is de economische, politieke en militaire strijd van alle onderdrukten. Deze strijd moet plaats vinden op zowel nationale en internationale schaal. Nog steeds geldt onverminderd, dat de bevrijding van de arbeidersklasse alleen het werk van die klasse zelf kan zijn. Onder leden van de arbeidersklasse dient men alle arbeiders in loondienst te verstaan; niet enkel de arbeiders in de materiële productie zoals in het verleden, maar ook de arbeiders uit de dienstensektor (zoals kantoorpersoneel). De samenstelling van de arbeidersklasse is de laatste tientallen jaren flink gewijzigd. Het percentage dat uit de dienstensektor komt is gegroeid tot zelfs 50%. Het percentage vrouwen in loondienst is ook gestegen.

Door deze veranderingen is een aantal nieuwe terreinen voor anti-kapitalistische actie geopend: de strijd tegen de atoomindustrie, voor de bescherming van het milieu, voor de gelijkstelling van de vrouw, tegen de diskriminatie van rassen en seksuele minderheden, voor de democratisering van het onderwijs en het leger. Al deze nieuwe aktieterreinen betekenen een verbreding van de strijd. De arbeiders in de bedrijven hebben veel bondgenoten in hun strijd tegen het kapitalisme gekregen. Het is noodzakelijk voor de revolutionaire beweging om de strijd, al naar gelang haar mogelijkheden, op al deze gebieden te steunen en te stimuleren. Al onze leden zijn daarom actief in hun bedrijf, in hun vakbond, op hun school, op hun universiteit enz.. Doel daarbij is niet dat de mensen aan ons hun problemen vertellen en dat wij ze wel voor hun oplossen. Een dergelijk idee van

voorhoede hebben we niet. We willen zoveel mogelijk een instrument zijn dat gebruikt kan worden door de arbeidersklasse. De arbeidersklasse steunen in zijn strijd en die strijd propageren. Een voorbeeld is onze krant; 'socialisties zelfbeheer' is een blad waarin iedereen kan schrijven. Het is in zelfbeheer van de lezers. Het betekent ook dat de schrijvers standpunten innemen waarmee de 'redactie' het niet eens is.

- Bij ons staat zelforganisatie van de arbeiders voorop. Wij propageren en stimuleren de opbouw van basis-komitees in fabrieken, in wijken, in het leger en alle andere instituten en instellingen waar dat mogelijk en noodzakelijk is, maar ook bevorderen wij naar vermogen het veroveren van de vakbonden en andere massa-organisaties door de arbeiders op de burekuten die er nu de leiding van hebben; bovendien juicht de baz de zelforganisatie van vrouwen, werklozen, seksuele en andere minderheden niet alleen toe maar verleent ook zij steun.

- Steun aan en bevordering van de zelforganisatie van de arbeiders veronderstelt het bestaan van een revolutionaire organisatie. Deze revolutionaire organisatie waarvan de baz een eerste aanzet wil zijn, zal pas op effectieve wijze in de klassestrijd kunnen interveniëren als hij zelf verweven is met de meest strijdbare delen van een brede laag in de arbeidersklasse.

In de periode voorafgaande en tijdens de verovering van de macht door de arbeiders op de bourgeoisie dwz. in de pré-revolutionaire situatie zal de revolutionaire organisatie als de politieke woordvoerder van de arbeidersklasse moeten kunnen optreden. Hij zal de arbeiders oriënteren en informeren over de te volgen weg en hij zal ook de politieke inspirator zijn van de basisorganen. Wij wijzen de mening dat de partij de macht kan veroveren of dat de arbeidersklasse de partij dient te volgen van de hand. De partij mag en kan de arbeiders helpen en niet omgekeerd.

Vastgesteld moet wel worden dat iedere spontane beweging van de klasse door de bourgeoisie kan worden neergeslagen als de arbeiders niet over een revolutionaire massa-organisatie beschikken. Zonder revolutionaire organisatie zal ook iedere basisbeweging gedoemd zijn te sterven. Chili en Portugal zijn de meest resente voorbeelden. Door het ontbreken van een revolutionaire organisatie die als alternatief door de massa's kon worden gebruikt tegenover de traditionele sociaal-demokratische en kommunistiese (die tegen de basisorganisaties van de klasse waren), gingen de bestaande basisorganisaties verloren; vooral omdat hen een politiek inspirator ontbrak en de bestaande kleine linkse organisaties de komitees in bedrijven en buurten voor hun eigen politieke belangen trachtten te monopoliseren.

- Bovenstaande betekent niet dat we geen rekening hoeven te houden met niet-revolutionaire, reformistische massa-organisaties van arbeiders zoals de vakbonden. We moeten een juiste houding

tegenover de massa-organisaties hebben, een houding die ons niet isoleert van de arbeiders in die organisaties. Het gaat er om dat de -weliswaar reformistische- massa-organisaties van de arbeiders aan de macht komen en dat ze opkomen voor de anti-kapitalistische belangen van de arbeiders.

Dit betekent oa. dat we opkomen voor een arbeidersregering. Dan zal blijken of dat die leidingen in de partij en vakbond werkelijk voor die belangen op willen komen. Als ze dat niet willen doen kunnen de arbeiders hun macht in de basiskomitees gebruiken om ze door middel van akties, bezettingen en stakingen te dwingen. Niet dat wij vertrouwen hebben in Jopie den Uyl, Wim Kok, Arie Groenevelt of Marcus Bakker, maar het gaat er om de leden van de arbeidersorganisaties en de stemmers op de arbeiderspartijen duidelijk te maken dat dergelijke leiders nooit voor hun werkelijke belangen op zullen komen. (Zijn de arbeiders er na vier jaar koalitieregering den Uyl iets beter op geworden ?)

Wim Kok en werkgeversvoorzitter van Veen; samen uit....

VAKBONDEN EN STRIJD IN EN ROND BEDRIJVEN

De baz is voor eenheid van de arbeiders in een eenheidsvaksentrale. Deze moet natuurlijk door de arbeiders beheerd worden en niet bureaucraties zijn.

De realiteit is echter dat rond de 40% van de arbeiders georganiseerd is in een paar bureaucratiese vaksentrales (FNV, CNV). De baz is er zich van bewust dat deze vakbondsburokratie nauw verbonden is met de regering en het hele staatapparaat. Men kan de bourgeoisie en de vakbondsburokratie wel niet op één hoop gooien maar toch zal de strijd tegen de heersende klasse nauw moeten samengaan met die tegen de vakbondsburokratie.

Daarnaast bestaan er ook een aantal kleine, buiten de massa-vakbeweging staande vakbonden (OVV, FHV, ABW). Ze voeren oppositie tegen de grote vakbonden. De baz heeft begrip voor het bestaan van deze oppositionele bonden, zeker als ze onafgebroken opkomen voor een democratische eenheidsvaksentrale. Een eenheidsvaksentrale waarin de verschillende vakorganisaties georganiseerd zijn en waarin minderheden en groepen volledige rechten hebben.

De baz steunt waar mogelijk deze kleine anti-kapitalistische vakbonden in de strijd tegen de ondernemers en de vakbondsburokratie in de 'erkende' vaksentrales.

de vakbond wil het verzet van alle arbeiders organiseren.

Het werken aan de eenheid van de arbeiders op een anti-kapitalistische basis gebeurt ook door onze steun te geven aan 'Arbeiders Eenheid'. Deze organisatie bestaat uit arbeiders uit de massavakbeweging, uit de kleinere bonden, uit ongeorganiseerden, ww-ers, wao-ers, leden uit andere anti-kapitalistische organisaties enz.. Ondanks de grote verschillen tussen al deze mensen wordt er gezamenlijk actie gevoerd: er wordt oppositie gevoerd tegen de vakbonds-burokraten, in bedrijven waar een stuk strijd is worden de arbeiders ondersteund, er worden ervaringen uitgewisseld en er wordt informatie doorgegeven (technies, over rechten van de arbeider, enz.).

Belangrijk is ook dat Arbeiders-Eenheid onafhankelijk is en blijft van elke politieke groepering of vakbond. Het mag geen mantelorganisatie van wie of wat dan ook worden.

maar soms laat de vakbondsbestuurder zich mooi inpakken.

De baz wijst de ondernemingsraad (or.) als strijdorganisatie van de arbeiders van de hand. Of de directeur nu voorzitter van de or. is of niet, de or. blijft uitgaan van de samenwerking tussen arbeiders en kapitalisten. De or. zal nooit meer kunnen doen dan advies geven en zal daarom nooit de bestaande structuur aantasten. Ook zeggenschap in een or zegt niets; de baas kan nog altijd zijn geld uit het bedrijf halen en hij blijft er met de winst vandoor gaan.

Na de oorlog bestonden er in Nederland in een flink aantal bedrijven aktiekernen in handen van de arbeiders. De ondernemers en de vakbonds-burokratie hebben deze toen kapotgemaakt door het instellen van de or als plaatsvervanger van die aktiekernen.

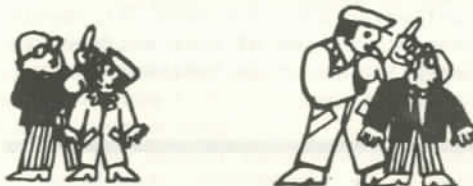
waarom verdedig je onze eisen niet, man?

door strijd is er al wel veranderd sinds vroeger.

De baz is voor de verkiezing van werknemersvertegenwoordigingen door alle personeelsleden van een bedrijf. De werknemersvertegenwoordiging (wv) moet onafhankelijk zijn van zowel de ondernemer als ook van de vakbondsleiding. Iedere arbeider uit het bedrijf -georganiseerd of ongeorganiseerd- moet verkozen kunnen worden. De taak van de wv is:

- Het behartigen van de dagelijkse belangen van de arbeiders in het bedrijf.
- Het zeer goed controleren van de vakbondsbestuurders die onderhandelen over de arbeidsvoorwaarden en lonen (de leden van de wv kunnen natuurlijk aanwezig zijn bij die onderhandelingen).
- Het bijhouden van de wijzigingen in de kosten van levensonder-

maar dat is niet genoeg, de strijd gaat verder:

houd in samenwerking met komitees van huisvrouwen en vertegenwoordigers van vakbonden die leden in het bedrijf hebben, zodat men met meer kracht kan eisen dat prijsstijgingen voor 100% in de lonen gekompenseerd worden.

- Het bevorderen van de eenheid van de arbeiders in het bedrijf door het scheppen van organisaties zoals Arbeiders-Eenheid en het vertegenwoordigen van het bedrijf indien nodig is in de vergaderingen van Arbeiders-Eenheid.
- Het organiseren van stakingen en andere akties voor de verbetering van de arbeidsvoorwaarden of voor politieke eisen zoals bv.: de totstandkoming van een arbeidersregering, voor het onverkorte stakingsrecht, tegen de koppelbazen en uitzendburoos, voor het verlagen van de pensioengerechtigde leeftijd, voor het afschaffen van jeugdlonen en iedere andere vorm van diskriminatie in de bedrijven, voor een drastiese vermindering van de

tot de mensen die werken de baas zijn over hun eigen werk en de dingen die ze zelf maken.

arbeidstijd, tegen iedere vorm van geleide loonpolitiek, voor de afschaffing van alle klassesamenwerkingsinstellingen zoals de Stichting van de Arbeid, de PBO, de SER en de Raad voor de Arbeidsmarkt.

- Het organiseren van boycotacties, solidariteitsacties met andere strijdende arbeiders in binnen- of buitenland enz..
- En niet in de laatste plaats is het de taak van de wv: het zeer goed controleren van de arbeidersvertegenwoordigers bv. als deze aan de regering deelnemen. En het direkt afzetten als ze niet voldoen.

De ontwikkeling van de werknemersvertegenwoordigingen moet natuurlijk samengaan met de democratisering van de vakbonden.

Dat wij bv. de or als strijdorganisatie geheel afwijzen wil nog niet zeggen dat wij arbeiders in een bedrijf niet steunen als zij wel geloven door middel van een or iets te kunnen veranderen. Als een aantal arbeiders wil meedoen aan de or-verkiezingen zeggen wij: we ondersteunen jullie en geven aan dat er bv. campagnes gevoerd kunnen worden, dat er een programma kan worden opgesteld met eisen daarin, hoe jaarverslagen en andere financiële stukken gelezen kunnen worden, dat er pamfletten kunnen worden uitgedeeld als propagandamiddel enz.. En eenmaal gekozen of niet blijven wij hen ondersteunen om de beperktheden van de or te bediskussiëren.

ZELFBEHEER EN INTERNATIONALE ORGANISATIE

Het kapitalisme is internationaal georganiseerd. Wat hier in ons land gebeurt heeft ook zijn weerslag op de Molukken, in België of op de Coco-eilanden. De prijs van de koffie wordt niet alleen hoger in Nederland. Ook de arbeiders in Brazilië merken de gevolgen van de crisis in het kapitalisme en de prijkscompensatie speelt ook in de VS.

De multinationale bedrijven krijgen steeds meer macht. Internationale organisaties van de bourgeoisie zijn ook de NATO, de EEG en het IMF enz..

Het enige wat de arbeidersbeweging hiertegenover kan stellen is ook internationale organisatie (een reden temeer hiervoor is dat socialisme in één land überhaupt niet mogelijk is). De strijd tegen de atoomenergie moet internationaal aangepakt worden. Kalkar is een goed voorbeeld. De staking van de Philips-arbeiders in Bogota heeft het meeste succes als de Philips-arbei-

Stakers voor de gebarricadeerde poort van Philips Bogota: duizenden solidariteitskaarten uit Nederland

ders in Nederland solidair zijn en hun steunen. Solidariteit in juni '72 van AKZO (Nederland, België en Duitsland) met ENKA-Breda en in '73 van LIP-arbeiders in Zwitserland met LIP-Frankrijk zijn andere voorbeelden.

Er zijn een aantal internationale vakverbonden oa het IVVV (het internationale verbond der vrije vakverenigingen waarbij ook het nvv is aangesloten), het WVA (het wereldverbond van arbeid) en de grootste en meest linkse het WVV (het wereldvakverbond met oa rond de honderd miljoen sowjetburgers als lid). Maar deze internationale organisaties hebben dezelfde mankementen als de nationale vaksentrales die er bij aangesloten zijn. De leiding bestaat uit een kliek bureaucraten. Ook tegen deze burokratie zal strijd geleverd moeten worden. Noodzakelijk is dat er internationale kontakten zijn tussen de oppositionele vakbondsgroepen. De informatie en ervaringen uit de strijd in eigen land moet doorgegeven worden aan de arbeiders uit andere landen. Zo leerden de Zwitserse hospitaalbedienden van de LIP-arbeiders technieken om doeltreffende acties te voeren.

De revolutionaire organisatie zal steeds de samenwerking moeten stimuleren tussen strijdende arbeiders in verschillende landen, ervaringen moeten uitwisselen met de arbeiders in andere landen en actief moeten zijn in de internationale vakbondsoppositie. De revolutionaire organisatie zal daarvoor internationaal georganiseerd moeten zijn. De baz is daarom aangesloten bij de Internationale Revolutionair Marxistiese Tendens (IRMT). We noemen ons tendens omdat we er van overtuigd zijn dat we slechts een stroming binnen de arbeidersbeweging zijn. Geen voorhoede die

de arbeiders zal leiden. We verlangen van niemand ons 'gelijk' te erkennen als 'enige juiste leer'. De tendens en de baz verlangen slechts loyaal samen te werken met andere groeperingen op programmapunten die we gemeenschappelijk hebben. We streven naar hergroepering van alle revolutionaire krachten in de wereld.

Internationaal verbinden we bv. onze steun aan het Fretilin tegen het Indonesiese generaalsregiem met de strijd van de Molukkers in Nederland dmv. het Komitee Onderdrukte Volken in en bij Indonesië (KOVI).

HOE ZIEN WE DE OPBOUW VAN DE REVOLUTIONAIRE ORGANISATIE

De strijd van de arbeiders tegen hun onderdrukkers is al vele jaren oud. Zij kent vele overwinningen maar ook vele nederlagen. De baz probeert te leren uit al deze ervaringen. Zij gebruikt daarbij de theorieën van Marx, Engels, Lenin, Trotsky, Rosa Luxemburg en van de aktuele analyses van de huidige maatschappij.

ROSA LUXEBURG OP HET KONGRES TE AMSTERDAM IN 1903

We zijn van mening dat voor de overname en vooral voor het in handen houden van de macht door de arbeiders een revolutionair socialistiese massa-organisatie noodzakelijk is. Enkel de basiskomitees zijn niet in staat om de volledige politieke, economiese en militaire macht over te nemen en de staat te ruïneren. Nogmaals, Chili en Portugal kunnen hier getuigen.

Wij zijn van mening dat de revolutionaire proletariiese organisatie ruimte moet bieden aan alle revolutionaire anti-kapitalistiese personen en groepen. In tijden dat er nog geen arbeidersraden, bedrijfs-, leger-, en andere basiskomitees zijn, zal de revolutionaire organisatie zijn leden rekruteren door propagandistiese en agitatoriese activiteiten onder het meest gepolitiseerde deel van de arbeidersklasse en dmv. kontakten met alle andere tegen de kapitalistiese maatschappij strijdende personen en organisaties. Voorwaarde voor het lidmaatschap is, dat het programma van de revolutionaire organisatie wordt onderschreven en dat aktief wordt deelgenomen aan de werkzaamheden van de organisatie.

De organisatie dient geen buiten de arbeidersklasse staande elite te zijn; ze is niet VOOR de arbeiders maar VAN en DOOR de arbeiders. En ze neemt deel aan de dagelijkse strijd op alle terreinen. Zij bestaat dan ook uit verschillende stromingen van de revolutionaire arbeidersbeweging. Zou ze hier niet uit bestaan dan zou dit in strijd zijn met het zelfbeheer-idee. Tijdens de opbouw van het zelfbeheer zullen er verschillende belangengroepen en stromingen in de arbeidersbeweging zijn. Na de machtovername zullen niet direkt de verschillen tussen stad en platteland, tussen hoofd- en handarbeiders, tussen vrouwen en mannenarbeid verdwenen zijn. De verschillende belangen komen tot uiting in de revolutionaire massa-organisatie.

De baz is niet van mening dat zij die revolutionaire massa-organisatie nu is. Ze is enkel een stroming in de revolutionaire arbeidersbeweging.

Aangezien deze revolutionaire massa-organisatie zeker niet spontaan ontstaat, zal de baz er naar streven deze te vormen. We streven daarbij ook naar hergroepering van alle anti-kapitalistiese organisaties. We zien deze hergroepering als een proces dat zich in verschillende fasen voltrekt. Vanaf het revolutionaire eenheidsfront tot aan de revolutionaire massa-organisatie (met alle mogelijke tussenfasen van fusies, samenvoeging en hergroepering).

We spreken van massa-organisatie en van beweging voor arbeiderszelfbeheer en praten niet over 'partij'. Het zelfbeheer wordt ook in de organisatie zelf toegepast. Dit betekent dat de interne structuur van de organisatie een heel andere is dan die in de 'partij' van Lenin of Mao. Lenin stelde de sentralisatie boven het zelfbeheer en de democratie. Wij stellen het zelfbeheer en de democratie boven de sentralisatie; er zijn geen lagere organen die ondergeschikt zijn aan hogere organen; geen sentrale komitees en politieke buroos; geen 'sentrale organen' en 'sentrale adressen'; enkel effectieve koördinatie van activiteiten met het allerkleinste minimum aan overdragen van bevoegdheden. En de meest strikte controle hierop door de leden van de organisatie. Onmiddellijke

afzetbaarheid van vertegenwoordigers. Onbeperkt recht voor tendensen en fracties in de organisatie om vergaderingen uit te schrijven, om te komen met eigen propaganda enz.. Ook na een meerderheidsbesluit.

Maar onze prinsiepes zijn ook: strikte nakoming en uitvoering van genomen besluiten en de strengste revolutionaire discipline in de strijd tegen de onderdrukkers.

De organisatie kan geen losse groep van 'amateurs' zijn en beweegt zich niet op het klassenivo van de nog niet aktieve arbeiders. Zij neemt wel deel aan alle anti-kapitalistische akties van de klasse, op welk nivo deze ook plaats vinden.

DE REVOLUTIONAIRE OPENING ; VÓÓR EEN ARBEIDERSREGERING

Op dit moment is de situatie in de meeste landen van Europa zo dat de revolutionaire organisaties kleine minderheden zijn.

Het gros van de arbeiders heeft nog steeds vertrouwen in de sociaal-demokraten en in een aantal landen (Italië, Frankrijk) in de 'kommunistiese' partijen.

Oa. de onafgebroken economiese groei tussen 1945 en 1974 heeft bijgedragen tot het geloof in het reformisme.

In Nederland is de PvdA de grootste politieke partij en hij steunt op de burokraten van de Federatie Nederlandse Vakbeweging, de grootste vaksentrale die Nederland ooit heeft gehad.

De PvdA is een op en top parlementaire partij, waarvan de leiding zich niet waagt aan 'revolutionaire avonturen'. Om over revolutie tegen de bezitters helemaal maar niet te spreken. Dit is ook de reden waarom de partij steeds weer overgaat tot regeringskoalities met burgerlijke partijen.

Toch kan de arbeidersklasse zich aan de kapitalistische onderdrukking en aan de heren sociaal-demokraten onttrekken en kan ze overgaan tot het scheppen van een revolutionaire opening.

In de huidige trend van ontwikkeling, met enige honderdduizenden werklozen, met bijna de helft van alle werknemers boven de 55 jaar in de wao, met geen enkel uitzicht op verbetering van het levensnivo (juist het tegenovergestelde is het geval), met de steeds meer toenemende verrechtsing en de druk van de staatsdiktatuur, met de toename van de diskriminatie van grote minderheden in de bevolking en van het rassisme, juist in zo'n toestand zal een

plotselinge en hevige omslag kunnen komen.

De arbeiders die nog vol illusies zijn omtrent hun reformistische leiders zullen van hen een 'werkelijke verdeling van kennis, inkomen en macht' eisen.

Maar noch de kapitalisten, noch de reformistische leiders zijn bereid en in staat aan de verlangens van de arbeiders tegenmoet te komen.

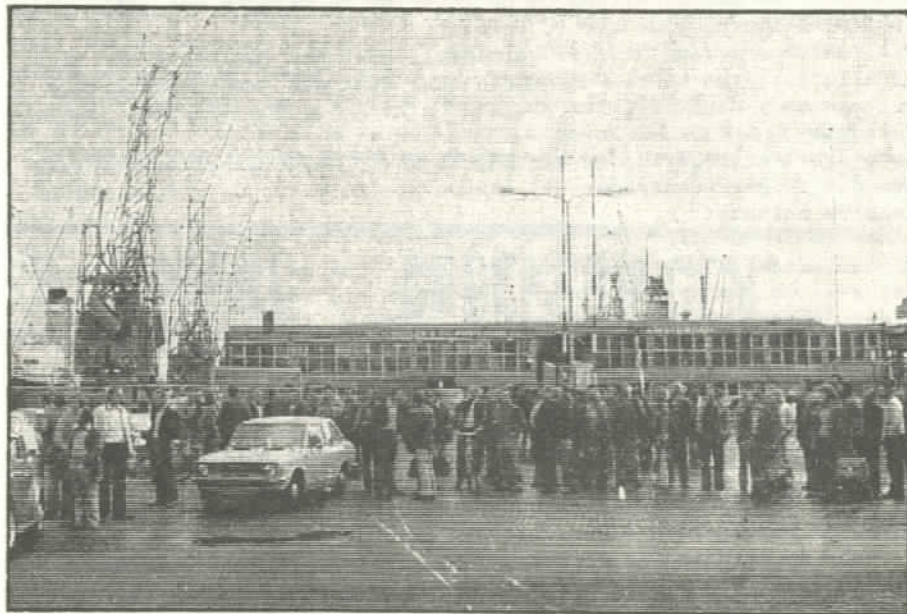
Dit zal in de praktijk duidelijk gemaakt moeten worden.

De arbeiders zullen de reformistische leiders in de PvdA, andere arbeiderspartijen en de vakbeweging moeten dwingen over te gaan tot de vorming van een regering van arbeidersvertegenwoordigers. Onder arbeiderspartijen verstaan we hier partijen die een arbeidersstandpunt verkondigen. Dit wil dus niet zeggen dat deze partijen ook werkelijk voor de belangen van de arbeiders opkomen.

De uitvoering van een anti-kapitalisties program door zo'n arbeidersregering is afhankelijk van de druk die de basisorganen van de arbeiders uitoefenen.

We moeten begrijpen dat dit tot een revolutionaire opening kan leiden. Het moet gezien worden als een taktiek tegen de reformistische leidingen van de arbeiderspartijen en de vakbonden.

Het is waar dat er voor zo'n arbeidersregering op dit moment geen meerderheid in het parlement bestaat, maar in de praktijk zal een

arbeidersregering die een anti-kapitalisties program uitvoert op het overgrote deel van de bevolking kunnen rekenen. Wij zijn voor een regering van de PvdA met de andere arbeiderspartijen en de vakbonden. We zijn tegen iedere regeringskoalitie van de PvdA met burgerlijke partijen zoals het CDA.

VERONDERSTEL NU EENS
DAT OP EEN DAG...

ZOUDEN ZE DAN SLEUVEN ZEGGEN:
'AFDANKEN' MAAR DAT IS NORMAAL'?

Tijdens zo'n arbeidersregering zullen de arbeiders en andere anti-kapitalistische belangengroepen op grote schaal eigen strijdorganen scheppen, de basiskomitees om de regering te dwingen het anti-kapitalisties program uit te voeren. Dit laatste is geen utopies verzinsel, maar een realiteit die zich in alle gevallen heeft voorgedaan daar waar een arbeidersregering met een anti-kapitalisties program optrad (oa. Sowjet-Unie, Chili, Portugal). Zo'n arbeidersregering is een mogelijkheid om de arbeidersbeweging een duw te geven waardoor zij aan de controle van de reformistische leiders ontsnapt.

Bovenstaande is geen 'vaststaand schema' hoe de revolutie begint. Het gaat om een konkrete mogelijkheid en zij gaat uit van historische gebeurtenissen en de huidige situatie. Tempo en vormen van het revolutionaire proces zijn niet te voorzien en niemand kan de gang van de klassestrijd voorspellen.

Om de sociaal-demokratiese leiders te dwingen te handelen zoals de arbeiders het wensen zal een drievoudige strijd geleverd moeten worden:

a) in de bedrijven, wijken, het leger en het onderwijs een strijd tegen de ondernemers en hun vrienden dmv. de basiskomitees, voor de eenheid van de ongeorganiseerde en georganiseerde arbeiders in organisaties zoals Arbeiders-Eenheid, uitbreiding van de vrouwen strijd, anti-atoombeweging, milieubeweging enz. en aansluiting hiervan bij de strijd op bovengenoemde terreinen,

b) voor de totstandkoming van een anti-burokratische oppositie in de massavakbeweging die georganiseerd wordt vanuit de bedrijven, c) op politiek terrein door de opbouw van een onafhankelijke revolutionaire organisatie voor arbeiderszelfbeheer alsmede het stimuleren van het ontstaan van linkse, radikale stromingen en tendenzen in de PvdA en andere massaorganisaties van de arbeiders.

Slechts door deze drievoudige strijd te voeren kan er een radikale verandering ontstaan. Het is niet voldoende en evenmin afdoende om de reformistische leiders van verraad te beschuldigen en zich van de reformistische arbeiders af te wenden. Het is de plicht van de revolutionair-marxisten de ervaringen van ook de reformistische arbeiders van dag tot dag te volgen en mee te maken. Zij vormen het grootste deel van de arbeidersklasse en zonder hen kan geen eind gemaakt worden aan het kapitalisme.

Een regering van de reformistische arbeidersorganisaties zal een burgerlijke regering zijn die niet werkelijk een einde aan het kapitalistische privaateigendom zal maken. Want de leiders van die partijen en vakbonden weten dat zij in een niet-kapitalistische maatschappij geen functie meer zullen hebben. De arbeidersklasse moet deze ervaring in de praktijk doormaken. De mooiste politieke programma's overtuigen nooit de massa maar uitsluitend een kleine politiek actieve groep.

DE ANDERE GROEPERINGS

Zoals gezegd meent de baz niet de enige revolutionaire beweging te zijn die de arbeiders kan organiseren. Zij beschouwt zich als tendens in de revolutionaire arbeidersbeweging. Bepaalde opvattingen van de baz komen overeen met die van andere groeperingen. Op basis van een program van actie willen we daarom -daar waar mogelijk- gemeenschappelijk actie voeren.

Dit neemt niet weg dat er fundamentele verschillen bestaan in opvattingen en methoden van werken met andere groeperingen in de arbeidersbeweging. We denken hierbij op de eerste plaats aan stalinistische en neo-stalinistische organisaties als de CPN, de

SP en andere op China of Albanië gerichte groepen. Hun politieke opvattingen en hun praktijk zijn veelal een weerspiegeling van de degeneratie van de kommunistiese wereldbeweging agv. zijn burokratische verstening.

Dit komt oa. tot uitdrukking in de afwezigheid van democratische basisorganen van de arbeiders en boeren in landen als China, de Sowjet-Unie en andere niet-meer-kapitalistische landen. De burokratische verstening blijkt ook uit het samenvallen van staat, partij en vakbeweging en de aanwezigheid van een monsterachtige burokratie op alle terreinen van het kulturele en maatschappelijke leven (denk bv aan het verbod van Beethoven in China en de uitstoting van schrijvers uit de vakbond in de Sowjet-Unie), het voeren van een volkomen opportunistiese buitenlandse politiek en het onderwerpen van kommunistiese partijen aan de belangen van de buitenlandse diplomatie van China of de Sowjet-Unie (denk aan het Stalin-Hitler-pakt en de relaties van China met Pinochet, Nemeiry, Roberto Holden enz.).

Kommunisten-slachter Nemeiry(Soedan) op de thee bij Hua Kuo Feng

Dit alles maakt de politiek van hun buitenlandse volgelingen niet erg geloofwaardig. Wat te zeggen van een partij zoals de KEN die zozeer een verlengstuk van de Chinese burokratie is dat zij de NATO verdedigt - en daarmee bv. ook de kapitalistische wapenindustrie.

Arbeiderszelfbeheer is niet alleen een zaak die zich binnen de bedrijven dient af te spelen, zoals weleens gedacht wordt. De eis van zelfbeheer bepaalt natuurlijk ook de interne organisatie van

de beweging. Een autoritair en hierarchies partij-apparaat is hierbij ondenkbaar. Vele partijen en groepen laten in de praktijk ook geen tendenzen en frakties binnen de eigen organisatie toe. Dit duidt op verburokratisering. Zo is de tendens waarbij de baz is aangesloten in de jaren zestig uit de vierde internationale (de IKB is daarvan de nederlandse afdeling) gezet, terwijl ook de PSP verschillende malen mensen uit de partij gezet heeft.

De strijd voor zelfbeheer staat geen opportunistiese benadering van de leidingen van de PvdA en FNV toe (zoals bv. de CPN en mensen binnen de PSP wel doen). Zo'n politiek komt immers op niets anders neer dan erkenning van partij- en vakbonds-burokratie als vertegenwoordigers van de arbeiders. Ook het meeregeren in een regeringskoalitie van welke samenstelling dan ook -zoals de CPN wil- getuigt van een stevig portie opportunisme. Bovendien gaat het volledig voorbij aan de idee van de staat als onderdrukkings-apparaat.

Dit betekent zeker niet dat revolutionaire groeperingen zich van de massa-organisaties van de arbeiders moeten isoleren. Men zal steeds op moeten komen voor een arbeiderseenheidsfront en daarvoor zal men ook contact moeten zoeken met de arbeiders binnen de vakbonden. Daarvoor is een strategie tegen de reformistische leiders noodzakelijk, een strategie die er nooit op gericht kan zijn een alternatief vakbondje op de been te houden die zich isoleert van de massa-vakbeweging.

Tenslotte willen we wijzen op de noodzaak van internationale organisatie; de strijd voor zelfbeheer houdt niet op bij de landsgrenzen. Aaneensluiting en uitwisseling van ervaring is nodig voor de strijd en kan de strijd op een hoger plan brengen. De baz is daarom aangesloten bij de Internationale Revolutionair Marxistiese Tendens (IRMT).

De baz zal naar vermogen maximaal steun verlenen aan alle anti-kapitalistische en alle anti-imperialistische organisaties en akties die de bevrijding van onderdrukten ten doel hebben. Bij al die akties zal en kan de baz zich niet uitspreken voor het gebruik van individuele terreur. Niet omdat geweld tegen onderdrukkers van de hand wordt gewezen, maar omdat individueel geweld ondeugdelijk is.

De baz is voor het kollektieve geweld van de onderdrukte massa's tegen hun onderdrukkers.

januari 1978

PROGRAM VAN AKTIE

De Beweging voor ArbeidersZelfbeheer (baz) verwerpt alle economische, politieke, politionele en militaire internationale overeenkomsten die tussen kapitalistische landen zijn of worden gesloten.

Tegenover de Europese Economische Gemeenschap (EEG) en de NATO stelt de baz de noodzaak van:

EEN FEDERATIE VAN SOSIALISTIESE VOLKEN

De grenzen in de huidige wereld zijn grenzen die door het kapitalisme zijn getrokken. Het zijn staatsgrenzen. De baz streeft naar een volkerengemeenschap zonder staatsgrenzen waarin alle volkeren -ongeacht binnen welke staatsgrenzen zij zich nu bevinden- volledig onafhankelijk kunnen zijn met eigen taal en eigen cultuur.

Tegenover de deelname van vertegenwoordigers van arbeiderspartijen aan regeringen met burgerlijke partijen stelt de baz de noodzaak van de vorming van een REGERING DIE UITSLUITEND UIT VERTEGENWOORDIGERS VAN DE ARBEIDERSPARTIJEN EN DE VAKBONDEN BESTAAT DIE EEN ANTI-KAPITALISTISCH PROGRAM UITVOERT EN STEUNT OP DEMOKRATIES VERKOZEN BASISORGANEN (ARBEIDERSRADEN OF ARBEIDERSKOMITEES) OP ALLE TERREINEN EN OP ALLE NIVOOS VAN HET MAATSCHAPPELIJKE EN KULTURELE LEVEN.

De Beweging voor ArbeidersZelfbeheer is voor:

- de afschaffing van het koningsschap;
- de afschaffing van de geheime diplomatie en de publikatie van alle internationale overeenkomsten;
- de afschaffing van de Eerste en Tweede Kamer en hun vervanging door een arbeidersradenparlement;
- de afschaffing van het beroepskader in het leger, de marine en de luchtmacht; van de geüniformeerde en geheime politiekorpsen waaronder ook de 'Binnenlandse Veiligheids Dienst' en hun vervanging door arbeidersmilities ter handhaving van de openbare orde;
- de verwijdering van alle raketbases en atoomwapens uit Nederland; de terugtrekking van alle buitenlandse troepen en politiediensten; voor directe uittreding uit de NATO;
- volledig recht van vrije vereniging en vergadering alsmede van volkomen persvrijheid voor arbeiderspublicaties;
- opheffing van iedere belemmering tot vrije demonstratie van de arbeiders en andere anti-kapitalistische en anti-imperialistische bewegingen;
- verbod van alle fascistiese en rassistische organisaties en publicaties;

- het verlenen van radio-, televisie- en persfaciliteiten aan alle arbeiders- en revolutionaire organisaties alsmede aan de arbeidersvakorganisaties;
- voor volledige scheiding van kerk en staat en verbod van inmenging van de kerk in het openbare leven, het privéleven en het onderwijs;
- SOSIALISATIE VAN DE SLEUTELINDUSTRIEEN, DE GROND, DE BANKEN, HET TRANSPORT EN INSTELLING VAN ARBEIDERSZELFBEHEER DAAROVER;
- afschaffing van het erfrecht;

- onbeperkt stakingsrecht, op te nemen in de grondwet;
- afschaffing van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA '45);
- afschaffing van alle classesamenwerkingsinstellingen (SER, PBO, Raad voor de Arbeidsmarkt, de ondernemingsraden en de Stichting van de Arbeid);
- uitvoering van de sociale verzekeringswetten onder toezicht van komitees van bedrijfsarbeiders en andere werkers;
- geen ontslagen en geen stille afvloeiing maar,
- een dertigjarige werkweek met behoud van vol loon;
- vrijwillige pensioenering op 55-jarige leeftijd en recht op een waardevast pensioen gelijk aan het laatst verdiende loon, uitgekeerd door de staat en voor rekening van de werkgevers;
- voor iedere burger een gegarandeerd inkomen op basis van de kosten van levensonderhoud (vast te stellen door de vakbonden in samenwerking met de komitees van bedrijfsarbeiders en huisvrouwen), ook voor hen die niet meer of nog niet aan de produktie deelnemen (zoals ouden van dagen, soldaten, studerende, gehandicapten en alleenstaande moeders met kinderen die niet in staat zijn de kost te verdienen);
- volledige netto-prijskompensatie, maandelijks en vooraf dmv. voorschotten (en niet door aanpassing achteraf); aanpassing van de lonen in senten, dus gelijke bedragen voor iedereen; de prijsstijgingen moeten vastgesteld worden door komitees van huisvrouwen;
- verkiezing van onafhankelijke arbeidersvertegenwoordigingen in alle bedrijven ipv. de ondernemingsraden;
- de overheidssteun aan bedrijven onder beheer van de arbeiders; alle boeken open en geen bankgeheimen;

- beslissingen over investeringen moeten door de arbeiders genomen worden;
- veiligheid in een bedrijf is een zaak van alle arbeiders en de door hen gekozen komitees;

- geen huurverhoging;
- inbeslagname van overtollige woonruimte bij de rijken en de verdeling daarvan over woningzoekenden (oa. alle zgn. tweede huizen);
- socialisatie van de woningbouw en van het woningbezit met beheer van arbeidersorganisaties daarover (komitees van huurders en woningzoekenden);

- nationalisatie van de gehele gezondheidszorg onder beheer van de vakbonden en de komitees van arbeiders en huisvrouwen; gratis geneeskundige behandeling van iedereen en afschaffing van het klas-siesteem;
- gratis en vrije abortus (alleen ter beoordeling van de betrokken vrouw en verplichte medewerking van de huisarts); gratis verstrekking van anti-konseptiemiddelen aan gehuwden en aan ongehuwden ongeacht de leeftijd (dmv. opname in het ziekenfondspakket zolang de gezondheidszorg nog niet genationaliseerd is);

- het strafbaar stellen van iedere vorm van diskriminatie van vrouwen, jongeren, etniese en seksuele minderheden;

- milieu-bescherming onder toezicht van arbeiderskomitees in bedrijven en buurten;
- strenge bestraffing van milieuvervuilende industrieën en zoveel mogelijk sluiting daarvan;
- verbod op de bouw van atoomsentrales, ook van die welke voor zgn. 'vreedzame doeleinden' energie produceren ed.;

- drastiese verkleining van de klassen in het onderwijs;
- gratis onderwijs en studieloon voor alle studerende;
- algehele democratisering in het onderwijs wat betreft vorm en inhoud; het onderwijs in handen van leerlingen en leraren gezamenlijk (eventueel ook de ouders voor het lager onderwijs); tegen de herstruktuering en bezuinigingen.

DE BEWEGING VOOR ARBEIDERSZELFBEHEER IS BEREID EN ROEPT U OP OM OP BASIS VAN BOVENSTAAND PROGRAM OF OP EEN DEEL DAARVAN MET IEDERE GROEPERING OF ORGANISATIE GEMEENSCHAPPELIJK AKTIE TE VOEREN.

BEWEGING VOOR ARBEIDERSZELFBEHEER (BAZ)

Meneer ?!
 Wij willen kleinere
 klassen !

UITGAVEN VAN DE BEWEGING VOOR ARBEIDERS ZELFBEHEER

DE RODE OKTOBER

Verschijnt vier maal per jaar met langere artikelen over de arbeidersstrijd in binnen- en buitenland en verder alle stukken, resoluties en verklaringen van de Internationaal Revolutionair Marxistiese Tendens.

Prijs fl. 8,- per vier nummers

Redaktie en administratie: Postbus 10707 Amsterdam
Abonnementsgelden kunnen worden overgemaakt op postgironummer 25 00 20 t.n.v. M.Ferares, Amsterdam.

SOCIALISTIES ZELFBEHEER

Verschijnt zes maal per jaar. Het blad wordt geheel door de lezers zelf beheerd en gevuld. De inhoud heeft voornamelijk betrekking op de dagelijkse strijd van alle anti-kapitalistische groepen tegen onderdrukking en uitbuiting in Nederland.

Prijs fl. 6,- per zes nummers

Redaktie en administratie: Malderburchtstraat 556 te Nijmegen.
Abonnementsgelden kunnen worden overgemaakt op postgironummer 25 00 20 t.n.v. M.Ferares, Amsterdam

ALLE INFORMATIE OVER WERKWIJZE EN LIDMAATSCHAP VAN DE BEWEGING VOOR ARBEIDERSZELFBEHEER VERKRIJGBAAR
In Amsterdam postbus 10707 of telefonies 11 07 55
In Nijmegen: Malderburchtstraat 556 tel. 55 13 97.

BROCHURES

PORTUGAL, een serie historische documenten uit het begin van de Portugese revolutie.

Prijs fl. 1,- per post fl. 1,80

ZUID MOLUKKERS WAT NU ? Prijs fl. 3,- per post fl. 4,20
Een analyse van het Zuid-Molukse probleem in Nederland en in Indonesie.
Overzicht van de politiek van de Indonesiese-, Chinese-, en Sowjet-Russiese Kommunistiese partijen vanaf 1945 m.b.t. Indonesie.

DE INVESTERINGEN VAN HET N.V.V.
Wat doet deze vakcentrale met de kontributie van de leden ?

Prijs fl. 1,- per post fl. 2,20.

DE SAMENZWERING TEGEN OOST-TIMOR.

Geschreven door de Australiese revolutionair D.Freyny.

Prijs fl. 1,50 per post fl. 2,70

Bestelling kan geschieden door overmaking van het verschuldigde bedrag (met vermelding van de titel van het gewenste) op postgiro 25 00 20 t.n.v. M.Ferares te Amsterdam